

Asr-ı Seadette

Yahûdiler

— III —

ASÜLİ Ekrem (S.A.) Beyanname ve ittifak ahkâmına sadık hareket ediyordu. Yahûdiler hem müttefik ve hem de tebedadan idiler. Buna karşı ilk günlerin heyecanını atlatan Yahudiler, âdetleri vecihile, yavaş yavaş İslâmiyete ve Hz. Peygamber (S.A.) efendimize karşı cephe almaya başladılar. Kısa bir müddet sonra da, bu karşı gelmeyi aşırı bir husûmet hâline ifrâğ ederek, Müslümanlık ve Hz. Peygamber (S.A.) için Kureyşten beter ve sinsî bir düşman olarak ortaya çıktılar. Kendilerince buna bir takım sebepler de buluyorlardı. Hakikatte ise, İslâmiyetin büyük prensipleri karşısında tutunamayacağını anladıkları Yahûdilik ve yahûdileri muhafaza etmek, menfaatlarını korumak, insan havsalasının alamayacağı fenalıkları irtikâb etmeye devam etmek, Müslümanlık sebebiyle birdenbire ilerlemeye başlayan Medîne halkı ve mülhakatının ilerlemesini önlemek, tehlikeye giren mâlî ve ekonomik hakimiyetlerinin devamını sağlamak ve her ne sûretle olursa olsun, kendi mânevî sultalarını yıkan İslâmiyetin yayılmasını önlemek ve fırsat düşünce de Müslümanlığı ve onun Peygamberini ortadan kaldırmak düşüncesiyle hareket ediyorlardı. Esasen Yahûdiliğin en bariz vasfı; kendisinden gayrisini kötölemek, istismar etmek, hakimiyeti altına almak veya yok etmektir. Bunu temin için Yahûdi, her şeyini ve icabında kendi Dinini dahi feda etmekten çekinmez. Bütün tarih boyunca bu böyle olageldiği gibi, Asr-ı seâdette ve ondan sonra da böyle olagelmıştır. Fakat şu farkla ki, Asr-ı Seâdette ve ondan sonra İslâm Tarihi boyunca Yahûdinin ihaneti, rezileti ve hakiki mâhiyeti meydana çıkmış ve çıkarılmış ve kendi mahkûmiyetini kendisi hazırlamıştır.

Medîne ve civarında oturan Yahûdiler, ticaretle uğraşıyorlar ve bu havalinin ticaretini ellerinde tutuyorlardı. Yahûdiler, Mad-

M. Hulûsi BOLAY

(Konya Yük. İslâm
Enst. Öğre. Üyesi)

di hakimiyet kuramadıkları yerlerde Mâli ve Ekonomik hâkimiyet tesisine yeltenirler ve çoğu yerde buna da muvaffak olurlar. Bu muvaffakiyet için meşru veya gayrimeşru hareketin birbirinden farkı yoktur. Yahûdi, kazanmak için bütün gayrimeşru yollara baş vurmaktan ve bu yolları tatbik etmekten çekinmez. İşte Medîne'de de tülke idaresini elinden kaçırdıktan sonra mâli ve iktisadî yönere önem vermek ve gayrimeşru yolları da tatbik etmek sûretiyle mâli bir hakimiyet kurmaya muvaffak olmuşlardı.

Medîne ticareti ellerinde idi. Zenginleşmişler ve halkı baskıda tutmak gayesi ile aşırı fâizcilğe başlamışlardı. Fâiz, Medîne halkını çok müşkül durumlara düşürmüş ve bir kısmının arazisi ve mülkü Yahudilerin eline geçmişti. Yahûdiler o kadar ileriye gidiyorlardı ki, borç para alanlardan karılarını ve çocuklarını rehlin bırakmalarını istemekten çekinmiyorlardı ve bunu tatbik muvaffak da oluyorlardı. Halk, Yahûdilerin arazilerinde çalışıyor ve fakat emeğinin hakiki mukabilini alamıyor ve ekseriya çalışmak sûretiyle borcun fâizini ancak karşılayabiliyordu.

Medîne'ye Evs ve Hazrec kabilesi hakim idiyeler de mâli ve iktisadî yönden Yahûdiler hakim bulunuyordu. Hicret'ten sonra da Yahûdiler aynı şekilde hareket etmekte bir mahzur görmediler. Fakat bu eski faaliyetlerinin uzun sürmeyeceğini ve sürmediğini farketmekte gecikmediler.

MEKKE halkı evveldenberi ticaretle uğraşan kimselerdi. Yegâne meslekleri ticaret olduğundan geçimlerini bununla temin ederler ve Arabistan havalisinde en büyük kervanları Mekke'liler sevkederlerdi. Medîne'ye hicret eden Mekke'li Müslümanlar yani, muhacirin tüccar ve ticarete ehliyetli kimselerdi. Yesrib'e (Medîne'ye) hicretle beraber geçimlerini sağlamak için ticarete başladılar. Medîne çarşısı âdeti, muhacirinden meydana gelen, Mekke tüccarları ile doldu. Bu sûretle kısa zamanda Medîne'de Müslüman bir tüccar zümre meydana geldi ve bu ehliyetli kimseler Medîne çarşısına hakim oldular. Medîne halkının çoğu İslâma geldiği için alış verişte Müslümanlar tercih ediliyor ve bu sûretle de Yahûdi ticareti aksadıkça aksıyordu. Zamanla meşhur Yahûdi çarşısı olan Benî Kaynuka çarşısı ve Yahûdi tüccarları ikinci plâna düştü ve Medîne çarşısı önem kazandı ve Medîne ticaretinin merkezi oldu. Böylece kısa zamanda Müslümanlar, ticarete hakim olmuşlardı. Bunda İslâm dîninin ticaret ve ticaret ahlâkı prensiplerinin de büyük rolü olmuştu. Yahudiler bu şekilde Ticaret hakimiyetini kaybetmekle beraber, murabahacılıktan da mahrum olmak tehlikesi ile karşılaştılar. Zira, İslâmiyet Ribayı tamamen haram kıldıktan başka, Rasûlü Ekrem'in (S.A.) beyannamelerinde de buyurdıkları gibi, birbirlerine yardımcı emrediyordu. Hâli vakti iyi olanlar borçlulara yardım ediyorlar ve onları kurtarıyorlardı. Fâiz, haram kıldığı için Yahûdilerden Fâiz ile para alanlar da çok azalmaktaydı. Buna da İslâmiyetin yüksek prensipleri ve bu prensiplerin mutlak olarak tatbiki ve Rasûlü Ekrem'in Medîne'ye Hicretleri sebep olmuştu. Artık Yahudinin ticarî ve iktisadî hakimiyeti yıkılmış yerine, Müslüman ticaret ve ekonomisi hakim olmuştu.

İslâmiyet, Adâlet ve Müsavat dînidir. Hukûken hiç bir kimsenin diğerinden farkı yoktur. Herkes eşittir ve eşit muâmele görür. Rasûlü Ekrem (S.A.) efendimiz, Medîne'ye geldikten itibaren bu ana prensip-

leri aynen tatbik başlamışlardı. Suçlu, kim olursa olsun cezasını görmekte ve tam bir Adâlet hüküm sürmekte idi. Yahûdiler ise: zenginlik ve menfaatları için her türlü kötülüğü irtikâbın muvafık olacağı düşüncesi sebebiyle tamamen bozulmuşlar, fuhuş ve zina mubah hâle gelmiş ve ahlâksızlığın her tür-lüsü Yahûdi ilkeleri ve âdetleri hâline inkılâbetmişti. Kanunlar tatbik edilirken halk tefrik ediliyor, zengin, fakir veya eşraf ile avam ayrılıyor ve cezalar fakir veya avama çok ağır ve eşraf veya zenginlere ise çok hafif olarak tatbik ediliyordu. Yahûdi Reisleri Rüşvet almayı tabii görüyorlar ve parası olan yakasını kurtarıyor, fakir ise mahkûmiyete düşer oluyordu. Meselâ; zina eden bir zengin ise para cezasına çarpılıyor; fakir zina etmiş ise Recm edilmekten kurtulamıyordu. Tevrat'ta Kısasa kısas, Zâni ve zâniye recm cezası vardır. Yahûdi reisleri bunu tatbik etmemek için küçük bir menfaati kâfi görürlerdi. Veya aşağı tabakaya tatbik ederlerdi. Yahûdiler başkalarına karşı her türlü fenalığı yapmayı mubah sayarlar ve memnuiyeti kendileri arasında kabul ederlerdi. Yani başkalarına karşı her türlü suç işlemek mubahtır ve suç teşkil etmez. Amma bu suç bir Yahûdiye karşı işlenemez ve yasaktır. Medîne Yahûdileri o kadar bozulmuşlardı ki, birbirlerine karşı da fenalık yapmaktan çekinmiyorlardı.

İSLÂMİYET ise, Adalet ve müsavatı esas aldığı için Yahûdiler arasında da müsavî muâmele gerekiyordu ve Rasûlü Ekrem (S.A.) bunlar arasında da eşit muâmele tatbik ediyordu. Meselâ, bir defasında zina eden iki Yahûdi yakalanmış ise de Yahûdi ileri gelenleri Recm olmadığını ve Yahûdilikte yüksek tabakadan Para alınmakla iktifa edildiğini beyan etmişlerdi. Rasûlü Ekrem (S.A.) Tevrat'ı okutarak Recm cezasının tatbik edileceği açıkca görü-lünce bu cezayı tatbik etmekten çekinmedi.

Ayrıca İslâmiyet, Millet ve din farketmeden bütün gayri ahlâki şeyleri men ediyordu. Esaslı ve insânî bir ahlâk kuruyordu. Kitâbi oldukları için Araplar tarafından itibar edilen Yahûdiler, Müslümanlığın ahlâk prensiplerinin tatbik edilmesi sebebiyle gözden düşüyorlar ve bu yönden de itibarları kalmıyordu. Bu sebeplerle zenginlik ve fakirlik, yüksek tabaka ve avam farkı kalmadığı gibi, Yahûdilerin ve Medîne Yahûdiliğinin maskesi düştüğü için itibar da kalmamıştı. İslâmiyet bu yönden de hakimiyetini kurmuş ve halk, İslâm adaleti ve ahlâkına sınımsız sarılmaya başlamıştı.

İlk zamanlarda Müslümanların kiblesi, Yahûdilerin kiblesi ve mukaddes mescitleri olan Mescid-i Aksâ idi. Ayrıca Müslüman Peygamberi Yahûdilerin kutsal günleri olan Aşûra gününde oruç tutuyor ve tutturuyor ve böylece Yahûdi ibadet ve âdetleri, müslümanlarca da tervic ve tatbik ediliyor, manası çıkarılıyor. Yahûdiler bundan da şunuyorlar ve gizliden gizliye Hz. Peygamberin (S.A.) kendilerine uya-cağını bile söylemekten çekinmiyorlardı. Halbuki bunların sebepleri vardı. Nihayet Medîne'de ilk günler sonunda Kible Mescid-i Aksâ'dan Mescid-i Harâm'a (Kâbe'i muazzama'ya) tahvil edildi ve bir müddet sonra da Ramazan Oruc'u farz kıldı. Yahûdiler, Müslüman kiblesinin kendi kiblelerinden ayrılmasını ve Aşûra orucundan vaz geçilip Ramazan orucunun aslı müslüman ibadetlerinden olması gibi hususları da, kendilerince, hoş karşılamadılar. Ayrıca evvelce Kur'an-ı Kerim'de medh edildiklerini hâvî (Bakara

süresi, 47. Âyet gibi) Âyetler geldiği halde şimdi aleyhlerinde bazı âyetler gelmiş olduğundan dolayı da hiddetleniyorlardı. Halbuki gelen Âyet-i Kerîmeler, hakikatı ifade ediyorlardı.

VE nihayet Yahûdiler Siyasî endişeye de kapılmışlardı. Zira çoktanberi kaybettikleri iktidara geçmek için fırsat beklemekte idiler. Tam Evs ve Hazrecin birbirine düştükleri bir zamanda İslâmiyet meydana çıkmış ve bu iki kabileyi birleştirdikten başka, bir de Medîne'de yeni bir İslâm devleti meydana gelmiş ve kendileri de buna tâbî olmak zorunda kalmışlardı. Müslüman devleti kökleşmeye başlamış ve etrafa gazâ ve seriyeler tertibederek mevcudiyetini hissettirmiş ve başarıya doğru yol almıştı. Artık Yahûdi emeli tamamen elden gitmek tehlikesi ile karşı karşıya bulunuyordu. Bunun için İslâmın düşmanları ile anlaşmak, onlara yaklaşmak, onları İslâm aleyhine tahrik etmek ve içerde de ayrıca bilfiil faaliyette bulunmak lâzım geldiği düşüncesiyle hareket ediyorlardı. Bu sebeple de her türlü düşmanla teşrik-i mesâi etmekten başka içerde yapılmadık fenalık bırakmıyorlardı. Hatta Kureyşin tahriki ile Suikaste bile teşebbüs etmekten çekinmediler. Ve nihayet yukarıdan beri, kısaca, sıraladığımız sebepleri, kendi aralarında, derpiş ederek İslâmiyet ve İslâm Peygamberi aleyhinde müthiş bir faaliyete ve hareketlere giriştiler. İşte Medîne Yahûdileri ile teferruatının İslâmiyet ve Hz. Peygamber (S.A.) aleyhinde giriştikleri faaliyetlerden sonradır ki, Yahûdiler aleyhindeki Âyet-i Kerîmeler nâzil olmuştur. Meselâ, Mâide süresi 13. Âyetten başlayıp 60. Âyet-i Kerîmeye kadar devam eden Âyet-i Kerîmelerde olduğu gibi, her Yahûdi kötülüğünden sonra onu bildiren Âyetler gelmiş ve böylece Yahûdilerin iç yüzleri Cenab-ı Hak tarafından Rasûlü Ekreme (S.A.) bildirilmiştir.

Halbuki Yahûdiler, gerek Rasûlü Ekrem (S.A.) ve gerekse Müslümanlar tarafından itibar görmüşler, bütün hakları teminat altına alınmış, müttefik olarak kabul edilmişler, farksız muameleyle tâbî kılınmışlardı. Rahat bir idareye kavuşmuşlardı. Ne yazık ki, tarih boyunca gösterdikleri fiil ve düşünceleri, kendilerinden başkalarına her türlü kötülüğün tatbik edilmesinin mubah olduğunu, İslâmiyete karşı da gösterecek ve uygulayacaklardı. Fakat sonunda hüsrana uğrayacaklar, ihânet ve sünîyetlerinin cezasını yine kendileri hazırlayacaklar ve bir daha da önemli bir topluluk meydana getiremeyeceklerdir.

İç Ziyinet

Cahit ZARİFOĞLU

İndi gökten
Sarsarak ve kucaklıyarak,
Gönlü kuşatan ak duvarlarda
Dokundu kelimelere alevlerle
Mânâlar harman oldu dillerde.

Çağlar açıldı aralandı kapılar.
Tabiat yarıldı toprağın nabzı patladı.
Düşüncenin bağlanıp dağlanıp
Gözlerin dehşetle büyüdüğü
İdrakin kenetlendiği bir âlemde,
İnce haykırışlar
İp-ince duyuslar içinde
Sürecek kıyamete kadar
Sürecek insanın tâ en içine
En derinine.

İndi gökten
Sanki çarpmamış
Yeryüzünde hiç bir yürek
Gelip geçmiş binlerce saltanat
Çöktü geçici tarihlerin dibine
Âyetler süreler melekler
Açtılar iki kanat
Kâinatlar büyüklüğünde.

Kelimeler az az sırrı açık eyleyince,
Önce titredi yaklaşamadı âteşe cihan.
Sefil oldu yüzbinlerce nasıbsız
Tâki zaman bağışlandı
Tarih bağışlandı
Ve kabûl olundu can.

Çağlar topların önünde eriyen taş benzeri
Sözler yıktı gönüllere tırmanın gölgeyi
Sıyrıldı şeytanın kir torbası ellerinden
Açtı ufukları
Açtı canlara dağ saraylarını
Su saraylarını zümrüt saraylarını
Saldı gönülleri bir hoş engine.

Nür yüklü yüzler karşı karşıya
Birbiri içine şimşekler çakar.
Kalk
Ayağa KALK iç-içe dur
Tak Kur'an'dan gelen ziyinetlerini
Yalvar Yalvar.